

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Wiebe Peters. KONTOUREN TIL EN ROMANFIGUR (DK)

Citation: Jacobsen, J. P.: "Lyrik og prosa", i Jacobsen, J. P.: *Lyrik og prosa*, udg. af Jørn Erslev Andersen ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 214. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjp08val-shoot-idm139992589339344/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Lyrik og prosa

En Rejseerindring

Borte i det hvide, skærende Lys over Søen kom der en Baad: en lille sort Planke, et graat Sejl vugget og kastet, svindende dykket, kommende løftet, blinket bort, blinket frem af den blændende Glans.

Saa blev den skjult af Næsset.

Der var ikke et Sejl at se nu derude, end ikke en hvidbrystet Fugl brød Søens vide Flade, og bred og blaa som aldrig Himlen er blaa straaede Vandet under Dagens fulde, mægtige Lysfald; hvidt og lil-lastonet i det disede Fjerne, sølvstribet kornblaat op under Bjærg-skyggen, guldkornet glitrende, guldkornet myldrende udover Dybet og paa det brede, vide Nære i rig og farvemættet Azurblaaen vugget i runde kamløse Bølger glatte som glidende Glas, som Krystal der svulmer i monløs Klarhed, lysnet af isblankt Lys, skygget af søgrønt Skær – saadan saas Gardasøens Vande.

Og Baaden saas igen derud for Næsset, støt og ufortrødent skydende frem i den døende Vind, nærmere og nærmere, forbi de lave graa Olivenfelter, ind under Monte Baldos lerbrune Højder og nærmere endnu hvor den græsbundne Sandodde strækker sig frem, saa ganske nær med slappe Sejl og næsten ingen Fart, langsomt glidende ind til Hotellets Fjælebro.

Der var kun to i Baaden, en rødhuert Fisker og en lyshaaret Fremmed, der straks steg iland, og dovent eller drømmende gik ind i Haven ...

Doktor Faust

NOVELLE-FRAGMENT

Der kom en Ryttersmand ridende gennem Hulvejen i en Skov.

Op med begge Skrænterne stod der store, bare Træer, helt højt op, til de øverste havde Toppen i Sol, men dernede, der var det mørkt og knapt med Lys.

Og Foraarsvinden kom tungt op gennem Vejen.

Og Ryttersmanden kom ogsaa tungt, og han slæbte en stor Le efter sig saa den pløjede med sin blinkblanke Od i den sorte Muld.

Bleggul Hest var han paa, og gammel sad han forover i Sadlen, i Læg og Folder af Sidt og Sort med een hvid mager Haand i Tømmen og een hvid mager Haand om Leens Skaft.

Han var større end Mennesker er og der var ingenting Hvidt i hans Øjne, bare det Sorte som seer.

Og hvor han red frem, der fyldtes Luften om ham med den muldne, muldramme Em fra det vaade visne Løv, der gjæred, fra Bunden, der raadned, fra Træstødene, der frønned og gik i Trødske, og fra Mosset, der smulred hen. Og fra de høje Træer ramled de gamle tørre Grene ned og gjorde Larm og gjorde det stille, saa Hovslaget af hans Hest var som den eneste Lyd i Verden.

Og Hovslaget af en Hest til, bagved ham, langt borte.

Han holdt stille og lyttede, saa nikkede han, som om han forstod, og red til igjen.

Det varede en Stund, saa kom den anden Ryttersmand til Syne paa en Hest som var rød.

Ogsaa han var større end Mennesker de er, men han var at se til som en Knøs paa en Snes Aar med lyse Dun paa de glatte Kinder og om den fulde smilende Mund.

Halvt af Hvergarn og Kongers Purpur til Hælvten var hans Dragt, men de slanke Lemmer kom blændende nøgne ud under Hvergarnet og ud under Purpuret, – hedningeagtigt nøgne. For det var Amor ham denne Knøs med Lokker, der krusede sig om hans Hoved som gyldne Spaner, og paa hans Ryg hang Koggeret med Pile, men den stærke Bue havde han knyttet ind i Hestens Manke.